

převzaté části patronátního statku přešla poměrná kvota břemen patronátních a že je musí převzítí beze srážky z přejímací ceny; výpočet kvoty podle poměru hodnot obou částí statku a způsob přikázání, zda se má státi navrženým zřízením uhrazovací jistiny, či kterak jinak, zůstává předmětem jednání, které o tom ještě vůbec zahájeno nebylo, a nového rozhodnutí první stolice. Doložití k tomu jest jen, že všechna potřebná šetření provede soud dle nařízení Šu 47 (1) náhr. zák. v nesporném řízení, tedy ve smyslu Šu 2 čís. 5 nesp. říz. a že dle Šu 214 odstavec druhý ex. ř. mohou se účastníci dohodnouti a tudíž s příslušným schválením ohledně církevních ústavů zvoliti způsob, jenž povaze případu nejlépe vyhovovati bude. Dohodnutí může také vyznítí v ten smysl, že vyčkají, až zákon o dávce sám otázku vyřeší.

Čís. 4881.

Uznal-li nemanželský otec soudním smírem otcovství k nemanželskému dítěti a projevil-li ochotu složit pro ně odbytné, aniž byla určena lhůta ku složení, bylo dítě oprávněno žádati peníze ihned po schválení poručenským soudem. Na hotovosti smíru nebylo ničeho změněno tím, že poručenstvo poskytlo napotom otci lhůtu k plnění.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, R I 298/25.)

Ve sporu o uznání otcovství a placení výživného byl sepsán náčrtek smíru, v němž se žalovaný zavázal složit pro nemanželské dítě 6.000 Kč; lhůta ke složení nebyla procesním soudem určena, poněvadž nebyl přítomen ani poručník ani nemanželská matka; platební lhůta byla ponechána dohodě mezi žalovaným a poručenstvem u soudu poručenského. Tomuto soudu bylo ponecháno určení oné lhůty a vůbec schválení celého smíru. Poručenský soud usnesením ze dne 16. října 1924 schválil návrh smíru ze dne 27. září 1924 s tím, že 6.000 Kč měl složit žalovaný do 14 dnů, čítajíc ode dne vyrozumění žalovaného o schválení smíru, do sirotčí pokladny okresního soudu na Kladně. Žalovaný ve svém podání ze dne 7. listopadu 1924 uváděl, že uvedená lhůta 14denní jest mu příliš krátkou vzhledem k tomu, že si hotovost musí opatřiti úvěrem a žádal za lhůtu do 1. ledna 1925. Poručenský soud v usnesení ze dne 14. listopadu 1924 žádal, aby žalovanému bylo uloženo, aby odbytné složil nejpozději do 1. prosince 1924, jinak že bude exekučně vymáháno. Žalovaný potom 29. listopadu 1924 prohlásil, že není s to, složit uvedený peníz do 1. prosince 1924, a uvedl, že odstupuje od smíru a žádá, by se ve sporu pokračovalo. Procesní soud toto prohlášení oznámil soudu poručenskému, který přípisem ze dne 9. prosince 1924 sdělil, že za souhlasu nynější poručnice svoluje, aby 6.000 Kč do konce roku 1924 bylo do sirotčí pokladny vloženo. Návrh žalovaného, by se ve sporu pokračovalo, zamítl soud první stolice z těchto důvodů: Podle názoru soudu odůvodňoval žalovaný prohlášením ze dne 29. listopadu 1924 svůj odstup od smíru výlučně tím, že není s to složit peníze do lhůty, poručenským soudem původně určené, pakliže potom poručenský soud zase přistoupil na původní návrh žalovaného ohledně platební lhůty,

odstranil tím důvod odstoupení od smíru se strany žalovaného; následkem toho nabídka žalovaného ze dne 29. listopadu 1924 stala se opětně základem projednání o smír a, byla-li poručenským soudem přijata, stal se smír hotovým. Re k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by po zákonu dále jednal. D ů v o d y: Stížnosti nelze upřít oprávněnosti. Podle §u 1380 obč. zák. náleží smír — a tedy i smír soudní — ke smlouvám oboustranně zavazujícím, a dlužno jej posuzovati podle týchž zásad, jaké platí pro smlouvy takové. Podle §u 861 obč. zák. nevzniká smlouva, pokud vyjednávání ještě trvají a slib, jednou stranou učiněný, nebyl přijat, nebo byl-li sice přijat, avšak za jiných ustanovení (§ 869 obč. zák.). Ze spisů vychází na jevo, že původní návrh smíru neobsahoval vůbec lhůty ke splnění slibu žalovaného, zapraviti odbytné v nabízené částce 6.000 Kč. Schválil-li okresní soud jako poručenský soud žalobkyně smír ten s dodatkem, že odbytné bude složeno do 14 dnů ode dne vyrozumění žalovaného o schválení smíru, ustanovil novou podmínku, v návrhu smíru neobsaženou, a jen tehdy, kdyby byl žalovaný na ni přistoupil; byl by se stal smír srovnalým projevem vůle obou smluvních stran hotovým a po právu účinným. Žalovaný se stanovením této lhůty však nesouhlasil, a ku právoplatnému vzniku smlouvy (smíru) proto nedošlo. Žalovaný žádal za poskytnutí lhůty do 1. ledna 1925. Na lhůtu tuto nepřistoupil zase poručenský soud, žádaje, by odbytné složeno bylo do 1. prosince 1924. Ani s touto lhůtou nebyl žalovaný srozuměn, a tím bylo konečné uzavření smíru opět zmařeno. Pakliže později, teprve dodatečně dopisem ze dne 9. prosince oznámil poručenský soud, že svoluje k tomu, aby odbytné složeno bylo do konce roku '924, jest projev tento pokládati za novou nabídku, vyšlou od druhé strany (žalobkyně) a by nabídka tato mohla jako součást smíru býti po právu účinnou a přivoditi konečné právoplatné ujednání smíru, musila by býti přijata žalovaným. Tento však na tuto novou poručenským soudem stanovenou lhůtu ke splnění smíru nepřistoupil, pročež smír za konečné ujednaný nelze pokládati. Opačný názor prvního soudce jest právně mylným. Přehlíží, že závaznost nabídky žalovaného, složití odbytné do prvního ledna 1925, pominula tím, že poručenský soud na ni nepřistoupil. Závaznost nabídky této neobživla a nemohla obživnouti tím, že poručenský soud později prohlásil, že svoluje, by odbytné do konce roku bylo žalovaným složeno, ježto trvá jen do té doby, pokud se o ní druhý smluvník nevyjádřil ve lhůtě určené, nebo v §u 862 obč. zák. stanovené. Vyjádřil-li se záporně, závaznost slibu (návrhu) tím zanikne. Prohlášení ono nutno tedy pokládati za nový návrh, který však přijat nebyl. O konečném ujednání smíru proto řeči býti nemůže. První soudce nesprávně a v rozporu s citovanými zákonnými předpisy věc posoudil, zamítnuv návrh žalovaného na pokračování ve sporu. Usnesení jeho se zákonem srovnati nelze, pročež na odůvodněnou stížnost bylo je zrušiti a další zákonné jednání soudu procesnímu uložiti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu dlužno přiznati oprávnění. Soudním smírem ze dne 27. září 1924 uznal žalovaný otcovství k žalujícímu dítěti a projevil

ochotu, složit pro ně 6.000 Kč s tím, že peníz ten může být zvýšen, zlepší-li se jeho majetkové poměry. Tento smír státi se měl právoplatným: schválením se strany poručníka a poručenského soudu. Poněvadž doba splatnosti peníze narovnáním tímto určeného nebyla ve smíru výslovně určena, mohl peníz žádán býti oprávněným ihned po schválení poručenským soudem (§§ 865 a 904 obč. zák.). Mohl tedy věřitel (žalobce), jakmile smír byl soudem poručenským schválen, žádati plnění ihned, t. j. bez zbytečného odkladu. Povinnost dlužníková, zaplatiti dluh, nastává však dle zákona teprve po onom dni, kdy dlužník byl upomínán (§§ 904 1417 a 1334 obč. zák.). Dle §u 865 obč. zák. stal se tedy smír, učiněný dne 27. září 1924, hotovým schválením jeho poručenským soudem. Když poručenstvo učinilo dne 17. října 1924 ke smíru dodatek, že peníze složit jest do 14 dnů pod exekuci, prohlásilo tím, že, jakkoli by mohlo zaplacení žádati ihned, poskytuje dlužníku dobrovolně 14denní lhůtu k zaplacení. Tím se však na hotové smlouvě ničeho nezměnilo, neboť dodatek ten neznamenal odmítnutí nabídky žalovaného, spojené s novou nabídkou žalobcovou ani stanovení nové podmínky smíru, jak odvolací soud mylně za to má, nýbrž jak již řečeno, pouhé poskytnutí lhůty ke splnění závazku, k čemuž bylo poručenstvo po rozumu §u 904 obč. zák. oprávněno. Žalovaný svým prohlášením ze dne 7. listopadu 1924 též proti tomu námitek nevzněsl, nýbrž pouze prosil o další lhůtu ke složení do 1. ledna 1925. Poručenstvo bylo ve smyslu uvedených zákonných předpisů oprávněno, prosbu tu odmítnouti a trvati na lhůtě čtrnáctidenní, jím stanovené (§ 904 obč. zák.), když však povolilo další lhůtu do 1. prosince 1924, platila tato lhůta a nebyl žalovaný oprávněn, pod záminkou, že neslíbil složit narovnaný peníz ihned, od smíru hotově již ujednaného jednostranně ustoupiti a žádati o pokračování ve sporu. Prodloužilo-li na to poručenstvo lhůtu ke splnění opět do 1. ledna 1925, platí tato lhůta (§ 904 obč. zák.) a jest dlužník po jejím marném uplynutí v prodlení (§ 1417 obč. zák.) s následky §u 1334 obč. zák. Neposoudil tedy rekursní soud případ po právní stránce správně a bylo proto změnití jeho usnesení zrušovací správně však pozměňující a obnoviti usnesení prvního soudu, neboť ujednaným soudním smírem byl spor ukončen; vždyť jest soudní smír dle §u 1 čís. 5 ex. ř. exekučním titulem.

Čís. 4882.

Doznal-li domnělý nemanželský otec sice soulož v době kritické, popřel však přes to otcovství, nelze postupovati ve smyslu §u 16 I. dílčí novely k obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, R I 301/25.)

Soud první stolice uložil v nesporném řízení Josefu V-ovi, by platil nemanželskému dítěti výživné, ježto Josef V. doznal před soudem, že s matkou dítěte v kritické době tělesně obcoval. **Rekursní soud** zrušil napadené usnesení a odkázal nárok nemanželského dítěte na uznání otcovství a placení výživného na pořad práva. **Důvody:** Dle